

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

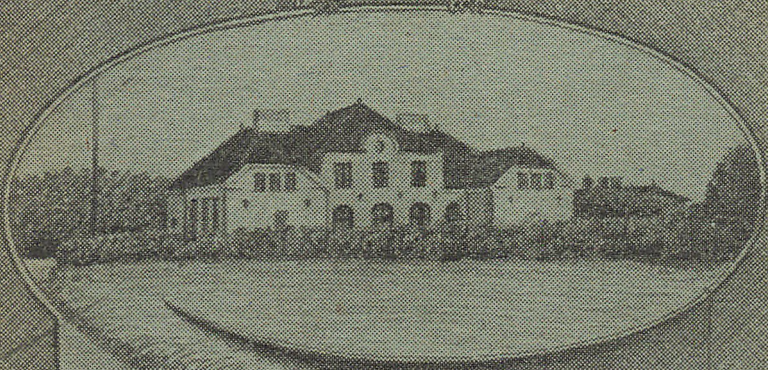
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

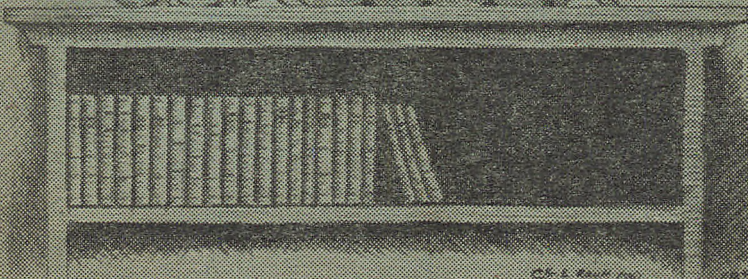
Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

MISSUMSKE

COBBAGER

Nissumske Aarbøger

1930

Udgivet af
Nr. Nissum Seminariums Elevforening
under Redaktion af
Steffen Steffensen (23)

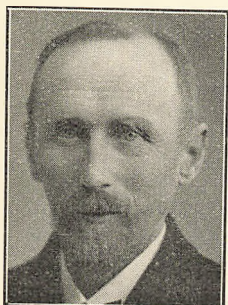

INDHOLD:

	Side
1. Cand. <i>Strøm</i> : En Tale, som ikke blev holdt.	3
2. <i>J. Søndergaard-Jacobsen (06)</i> : Af den nissum- ske Presses Historie	10
3. <i>Chr. Kjelgaard (22)</i> : Rettergang i Korinth!	18
4. <i>P. Degnbol (04)</i> : En Skole	24
5. <i>Vilh. Værge</i> : Kærlighed	25
6. Forstander <i>Gjelstrup</i> : Aaret, der svandt	27
7. <i>Ved Red.</i> : Dimittenderne 1930	32
8. — : Af Aarets Dagbog	37

En Tale, som ikke blev holdt.

Af Kandidat *Strøm*.

Nedenstaaende Digt blev til for nogle Aar siden; det var vist i Vinteren 25–26. Som det vil ses af Indholdet, var det Tanken, at jeg vilde fremsige det som en Tale ved en kommende Elevfest. Da den første Fest kom, følte jeg mig dog ikke stærk nok til at gøre dette, og siden er det blevet en Umulighed. Da jeg imidlertid mener, at man ogsaa vil kunne have nogen Fornøjelse af at læse disse Vers i Stedet for at høre

dem, har jeg bedt om, at de maatte blive optagne i Aarbogen. Men det forstaar sig af sig selv, at man faar mest ud af dem ved at tænke sig nærværende ved en Elevfest, hvor jeg holder følgende Tale:

Det var en Foraars-Aftenstund,
men ikke just saa silde.
Smaadrene laa dybt i Blund,
den store hos den lille.
Men Mo'er sad tavs ved deres Seng;
hun tænkte paa den ældste Dreng;
han skulde snart i Skole.

»At jeg skal halvvejs miste dig,
det faar endda at være,
blot nogen kunde love mig,
du fik kun godt at lære.
Men Læreren er ung og ny,
forleden kom han til vor By.
Hvad har vel han at bringe?«

Da traadte Manden munter ind.
 »Hvad? Sidder du og grunder?
 Du lægger Haanden under Kind,
 og gi'r dig gode Stunder.
 Og du ser ud, som du har grædt.
 Er du bedrøvet eller træt?
 Hvad er der dog i Vejen?«

»Jeg frygter lidt for Peter der;
 han skal jo snart i Skole.«
 »Den Frygt er uden Mening her;
 ja, derpaa kan du stole.
 Se du kun munter ud igen;
 for jeg skal sige dig, min Ven:
 den Lærer er fra Nissum!

Og du maa tro mig paa mit Ord:
 jeg kender godt de Svende,
 og nu skal ogsaa du, vor Mo'er
 dem lære lidt at kende.
 Nu sætter jeg mig roligt ned,
 og saa skal jeg gi' dig Besked
 om nogle Folk fra Nissum.

Engang i Skolens første Tid,
 just som en Ferie endte
 og rask til vante Arbejdsslid
 enhver tilbage vendte,
 da hændte det en Nissummand,
 hvad jo os alle hænde kan:
 han kom for sent til Toget.

Hvad gjorde saa vor stakkels Ven?
 Han stod vel lidt og gloede
 og vandrede saa hjem igen,
 hvor hans Forældre boede,
 og han og hans Samvittighed
 de sov vel sammen der i Fred
 indtil den lyse Morgen?

Nej, han og hans Samvittighed
 de tog sig ingen Hvile.
 Han gik i Natten Fjed for Fjed,
 vel fire stive Mile,

og før den første Arbejdsdag
randt op ved Gry med Lærkeslag,
var han igen i Nissum.

Den Sag for ham var soleklar,
saa simpel og saa lige:
»De Folk, som Tillid til mig har,
dem kan jeg ikke svige.«
Troskab i baade stort og smaat
i Kamp for alt, hvad der er godt,
det sættes højt i Nissum.

Mit Hjerte røres, naar jeg nu
fortæller om den næste:
af Evner og i Sind og Hu
en af de allerbedste,
saa rigt begavet og saa god,
med Arbejdslyst og Arbejdsmod,
men ak — saa syg tillige.

Hans Sygdom gik, hans Sygdom kom,
og aldrig var han sikker.
Med eet saa laa han kastet om,
holdt fast i Smertens Strikker.
Men naar han med sin Fjende stred
og Time efter Time led,
der hørtes ingen Klage.

Tænk, sin Eksamens første Del
tog han paa Sygelejet,
og ved en Prøve fuld og hel
hans Dytighed blev vejet,
han rolig Prøven gennemgik
og mer end eet Ug han fik,
og de var vel fortjente.

Der kom en Tid, da for en Stund
hans stærke Fjende flygted,
og med sit rige Lærerpund
han glad sin Gerning røgted.
Men allergladest var han nok,
naar han fortalte for sin Flok
om Jesus, som han elsked.

Men som en dunkel Aftensky
 er stundom Herrens Veje,
 og inde i den store By
 kom Døden til hans Leje.
 Men da det tunge Sørgebud
 fløj til hans fjerne Skole ud,
 da græd hvert Barn derinde.

Saa vil jeg nævne een endnu,
 og dette er en Kvinde,
 og hun vil kommes sent i Hu,
 for hun var en Heltinde.
 Og havde jeg nu Hatten paa,
 med Hat i Haand jeg vilde staa
 og ære hendes Minde.

Til Vesterhavets fjerne Strand,
 hvor hist ved Hvide Sande,
 man saa Kanalens blide Vand
 sig frit med Havets blande,
 drog Skolen glad og munter hen;
 men da de vendte hjem igen,
 var Sorgen med i Følget.

Henover Kystens bløde Sand
 løb Pigerne saa glade,
 og i det friske, salte Vand
 et Par gik ud at vade.
 Men under Foden Sandet skred,
 og Pigerne mod Dybet gled
 med Fare for at drukne.

Da var det, som en Stemme lød,
 hvem Myndighed var givet,
 og brat sin Tjenerinde bød
 nu straks at vove Livet.
 Da sprang hun i det lumske Vand;
 men da igen hun kom til Land,
 var hendes Øje bristet.

Hun var nu med i deres Tal,
 til hvem den Lod blev givet,
 at det var deres høje Kald,
 at ofre selve Livet.

Men mange andre fik det Bud
Aar efter Aar at tjene Gud
i trofast Lærergerning.

Og de, som kender deres Færd
i Skole og i Kirke,
og de, som ved, hvad de er værd,
og ser, hvad de kan virke,
de siger: »Ja, vi saa det snart,
at det er tydeligt og klart:
Guds Aand har Magt i Nissum.««

Med disse hjertevarme Ord
i glad og frejdig Tone
sad denne Mand ved Hjemmets Bord
og trøstede sin Kone.
Og derfor var hun ogsaa glad,
da hun og Drengen fulgtes ad
ved Majdagstid til Skole.

Blev hun saa skuffet, denne Mo'er,
den tillidsfulde Kvinde,
der stoled trygt paa Mandens Ord,
som havde trøstet hende?
Ja, derpaa er det ikke mig,
men jer, ja, baade dig og dig,
som snart skal give Svaret.

For vel har jeg jo hidtil talt,
som om vi saa tilbage.
og som for Øjet der blev malt
et Træk fra ældre Dage;
men nu jeg beder jer forstaa,
at hvad vi for vort Øje saa,
det var et Fremtidsbilled.

Nu sidder I jo tæt paa Rad.
saa hyggeligt herinde;
men snart saa er I spredte ad
for alle fire Vinde,
og I, som sidder sammen her,
skal staa alene, hver især,
og gøre hver sin Gerning.

Men da vil mangan Fa'er og Mo'er,
 og netop af de bedste,
 med Haab og med Forventning stor
 sit Øje paa jer fæste
 og sige glad: »Om denne her
 vi haaber sikkert, at han er
 en ægte Nissumlærer.«

Og dette er et Hædersnavn,
 som vel er værd at bære,
 om end det bringer i sin Favn
 ej mindste verdslig Ære,
 og derfor vil vi nu til Slut
 betragte i et kort Minut
 en saadan Lærers Billed.

Det er en kærlig, trofast Mand
 med venligt Smil om Munden,
 med Kundskabstørst og god Forstand
 og ærlig helt til Bunden,
 taalmodig og til Vrede sen,
 men dog saa fast som Kampesten,
 fordi han har en Vilje.

Men skønt han Munterhed har kær
 og tidt en Spøg paa Læben,
 saa gaar der gennem al hans Færd
 en høj og hellig Stræben.
 Det er for ham en Hjertesag,
 at vandre hver en Livets Dag,
 som Jesu Kristi Tjener.

Og Skolen er hans Arbejdsmark,
 med Sorger og med Glæder,
 og Skolen er hans Idrætspark
 og Kilden til hans Hæder;
 der er hans Kamp, der er hans Løn,
 og naar han fører frem sin Bøn,
 han glemmer ikke Skolen.

Han skatter højt sin Gernings Værd,
 trods al dens Slid og Møje,
 ja, faar den næsten mere kær,
 jo mere han maa døje;

før han kan leve uden Bil,
 men ikke leve uden Smil
 fra Børneflokkens Øjne.

Af slige Folk der staar en Flok
 omkring i Landets Egne;
 men der vil ikke være nok,
 før de er alle Vegne,
 og hvor de gaar, de lægger ned
 en Sæd af trofast Kærlighed
 til Nissum Lærerskole.

Og det er Skolens Haab i Dag,
 at mangan Mand og Kvinde,
 som sidder nu i dette Lag,
 saa hyggeligt herinde,
 maa gaa med Tak og Bøn til Gud,
 hver til sin lille Gerning ud
 og gøre Nissum Ære.

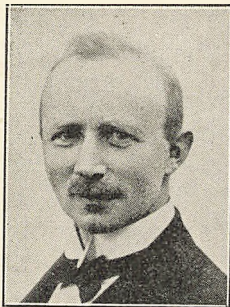
Og derfor kan vi holde Fest
 med Frejdighed og Fylde,
 fordi vi har et Haab til Gæst,
 som alting kan forgyalde.
 Saa lad da Glæden bruse frem,
 og lad det mærkes ret med Klem:
 nu er der Fest i Nissum!

Af de Personer, som omtales i det foregaaende
 lever den første endnu; den anden er *Jens Bjerg*
 (dim. 1905), den tredie *Kathrine Simonsen* (dim.
 1908).

Af den nissumske Presses Historie.

Af J. Søndergaard-Jacobsen (06).

Naar jeg igen vover mig frem med nogle Betragtninger, bliver det atter et ret begrænset Omraade, jeg bevæger mig over. »Den nissumske Presse« er ganske vist et mangesidet Begreb, men en stor Del af Stoffet er vanskelig tilgængeligt; jeg maa derfor holde mig til »Dæmring«, hvis ældre Aargange allerede nu benyttes som Kildeskrift ved Studiet af den hellske Historie, og blev ved sidste

Elevfest af flere betegnet som Krønikernes Bog.

Siden jeg skrev forrige Artikel, har »Dæmring« holdt 25 Aars Jubilæum. Det er antagelig første Gang i vort Lands Historie, at et Seminarieblad har haft en saa lang Levetid, og for at gøre denne enestaaende Begivenhed bekendt i større Kredse, sendte jeg en Notits derom til »Folkeskolen«. Men Redaktøren maa ikke have set noget stort i en saadan Omstændighed, og Notitsen forsvandt derfor i Redaktionens rummelige Papirkurv. Ved Bladets Start i 1904 var der maaske næppe heller ret mange, der turde spaa det et saa langt Aaremaal. Jeg husker fra dets første Leveaar, at vi ved en tilfældig Komsammenude i Seminariegaarden kom til at tale om Bladets Fremtidsudsigter, og en af daværende III udtalte sin stærke Tvivl om, om det kunde blive ved at eksistere, naar denne Klasse forlod Seminariet. Jeg opfattede Udtalelsen som en Fornærmelse mod os yngre; og nu tør man ogsaa nok antyde, at hans Frygt har været aldeles ugrundet.

I Bladets første Aar var Seminaristerne det langt overvejende Antal af Holderne, og det var derfor ogsaa

saa dem, der helt og fuldt prægede Bladet. Dette Forhold ændredes efterhaanden, idet det ene Hold efter det andet rejste ud, men for største Delen vedblev at være Holdere. Nu er derfor den største Part udenbys. Og selv om de udenbys ikke i Forhold til deres Tal er saa stærkt producerende som de indenbys, bliver det dog det udenbys Stof, der fylder Hovedparten af Bladet. De interesserede er derved skilt i to forskellige Lejre, hvor Livsforholdene er ret forskellige. De adstadige Degne kan derfor til Tider synes, at Seminaristerne er lidt for sprælske, medens disse til Gengæld kan mene, at de fhv. er forbenede og har mistet Sansen for en god Spøg. Men selv om der til Tider er løbet iltre Ord i Pennen, og man en enkelt Gang fra Seminariet har antydet den Mulighed, at man kunde blive nødt til »at koge sin blaasure Mælk i sin egen Gryde«, saa har dog atter det skilte bøjet sig sammen, og Samarbejdet har kunnet fortsættes i god Forstaaelse.

Naar jeg nu gerne vil fremdrage nogle af de Træk af Bladets Historie, som har betinget dets Udvikling og sikret dets Levedygtighed, tænker jeg først paa Indførelsen af Efterretningsvæsenet. Naar vi tager et nyt Nummer i Haanden, er det vist almindeligt, at vi først undersøger Bagsiden, og da særlig det Afsnit, der har Overskriften »Efterretninger«, og vi synes, at det er en saa nødvendig Bestanddel af Bladet, at vi ikke godt kan tænke os, at der har været en Tid, hvor det ikke fandtes. Og dog var det først i Bladets femte Leveaar, at Tanken kom frem. Nu vil vi maaske mene, at naar først en havde faaet Tanken — og publiceret den — maatte alle straks indse, at her var noget godt, som fortjente at fremmes, men saaledes var det slet ikke. Tanken blev fra Ledelsens Side modtaget med en vis Kølighed — alle Medlemmer i Raadet var Seminarieelever — og fra anden Side med stærk Modstand. Sagen stod paa det meste af et Aar og satte Sindene i saa stærk Bevægelse, at de anvendte Udtryk grænser tæt op til Injurier. Efterretningernes varme Talsmænd var »Klaus 08« og »Athener 04«. Klaus var den, der først omtalte Sagen, og »Athener« var den, som gav Ideen den praktiske Udformning. Modstanden kom særlig fra en Mand, der allerede paa dette Tidspunkt kaldte sig Gamle, endskønt han senere røber sig som Spartaner fra 1902. Han kom med det Raad til »de unge Skribenter«: »Lad alt Vrøvl om Nyhedsstof og lignende fare, det er dog blot for at tilfredsstille Deres og

andres Nyfigenhed, at De kræver det, og det klæder ikke Mennesker, der har store Livsopgaver at være nyfigne«.

Paa Kamppladsen optræder ogsaa en Mand, der i al Beskedenhed kalder sig Lille Klaus. Han er ogsaa en afgjort Modstander og kommer med en tiltrængt Opfordring til at »blive ved Jorden«, og han »tror nok, at de fleste, baade af nuværende og forhenværende Seminarister, er enige med mig i, at den Ide er lidt for original til at kunne realiseres i denne ædruelige Verden«. Men Lille Klaus viser ogsaa, at naar han svinger sin Pen imod Ideen, da er det ikke af Lyst til at spænde Ben for det nye, fordi det er nyt. Han er ikke principiel Modstander af en Fornyelse indenfor Bladets Omraade, han mener endogsaa, at en saadan er nødvendig, »for at Bladet fremdeles kan være et Bindeled mellem nuv. og fhv. Seminarister«, og han har ogsaa sin Ide til en saadan Fornyelse. Den vil komme, hvis der ret kan blive Drøftelse af »de store brændende Spørgsmaal i Nutiden«, og særlig mener han, at en Diskussion om Forsvarsspørgsmaalet nok skal gøre D. »baade interessant og til et Bindeled«. Ja, saadan kunde man se paa Sagen i 1909; nu er der dog vist næppe mange, der mener, at Forsvarets Nytte ligger netop paa dette Omraade.

Som nævnt stillede Lederne sig straks lidt kølig til Tanken, og i Referat fra Generalforsamlingen 10. Marts 09, hvor Forslaget har været til Drøftelse, tales der om »det Nyhedsstof, som Klaus m. fl. vil velsigne Dæmring med«, men desuagtet kan det noteres, at »paa den anden Side stiller man sig gennemgaaende meget velvillig over for Forslaget, og betragtede det som urigtigt helt at forkaste det«. Sagen blev dog udsat, og som Grund hertil anføres, at en Nissumit for Tiden arbejdede med en Plan om at udgive et Blad for »gamle« Nissumitter, og saa maatte man først se, om denne Plan blev realiseret. Det blev den imidlertid ikke, og det maa betragtes som en Lykke baade for den Mand, der havde fostret Tanken, og for Dæmring. Et saadant nyt Blad vilde sikkert have betydet Sultedød for begge Bladene. Der blev da ogsaa straks protesteret af Klaus og senere af Terpet (08). Navnlig den første brugte kraftige Vendinger, og giver »alle, der har D. og dets Fremtid kær, et godt Raad: Sørg for at kvæle Redaktøren i Fødslen; thi hverken vi eller D. er tjent med, at han ser Dagens Lys«.

Dæmrings Redaktør havde flere Gange ønsket at faa en Afslutning paa Drøftelsen af Bladets Fremtid, og havde diskret antydet sine Ønsker i den Henseende. Men det hjalp ikke før han den 1. Juni resolut sagde stop: Nu ikke mere af den Tønde i dette Skoleaar!

Saa kom Generalforsamlingen, hvor Sagen skulde til ny Drøftelse, og ved dette Sct. Hans Aftenspil blev den højtidelige Afgørelse truffet, og denne Afgørelse er saa betydningsfuld, at man nok kan regne den 23. Juni 1909 for en Mærkedag i Dæmrings Historie, ja, det er maa-ske et Spørgsmaal, om Bladet havde eksisteret den Dag i Dag, hvis det ikke havde paataget sig den Budbringer-gerning, ikke for at tilfredsstille Læsernes »Nyfigenhed«, men for at imødekomme den Interesse for Kammeraterne, som udspringer af den kendte nissumske Fællesfølelse. Vedtagelsen, der til Trods for, at der endnu kunde findes Skyggesider, dog skete enstemmig, gik ud paa, at der i Efterretningsrubrikken kunde optages »Meddelelser angaaende hel- eller halvøffentlige Forhold som Forflyttelse, Sammenkomster, Giftermaal, Kursus o. s. v.« Derimod stillede man sig mere skeptisk overfor Forlovelser, vel nok ud fra den Betragtning, at den Slags er skøre Sager, som maa omgaas med en vis Forsigtighed; desuden risikerede man i Betragtning af det noget langsomt virkende Efterretningsvæsen først at kunne bringe Nyheden, naar den allerede var »en Saga blot«. Der kunde jo ogsaa være en Fare for at blive ført bag Lyset af en lidt for ivrig Reporter. For derfor i alle Tilfælde at have Ryggen fri vedtog man, at den Slags Meddelelser kun kunde optages paa Opfordring af »de vedrørende«.

Efterhaanden som en stor Del af Læsere blev »forhenværende«, mente disse, at i et Land, hvor der ellers i alle betydelige Forhold var parlamentarisk Styre med lige Ret for alle, kunde man ikke i Længden overlade Ledelsen af Bladet til Ungdommen alene. Hvorledes Sagen blev ført igennem, er jeg afskaaret fra at meddele, da mine Kilder fra dette Tidsafsnit er ret ufuldstændige; men nok er det, at fra 1911 er Magten delt, og den første udenbys Redaktør blev Math. Christensen (04), en Mand, der gennem de forløbne Aar havde været en udmærket Medarbejder ved Bladet, og ogsaa gennem en Række af de følgende Aargange møder man ham jævnlig som den friske, interessante Pennefører. Det maa derfor noteres med Beklagelse, at han — som det ser ud til — allerede i saa ung en Alder har slidt sin Pen op.

Eller er hans Tavshed overfor D. kun en Følge af, at han har begyndt »paa egen Haand«^{*)}).

Man ventede, at denne Paladsrevolution skulde bevirke, at flere af de fhv. sluttede Kreds om Bladet, og efter Karl V. Poulsens Udtalelser i Nr. 2, 1911, ser det ogsaa ud til at være Tilfældet. K. V. P. nævner sig i alt Fald som en, der i en Aarrække har svigtet, men nu under de nye Forhold mener at kunne være med igen. I samme Artikel berører Forf. det kildne Spørgsmaal — fra »Litteraturens Dæmringstid« — om Censuren og mener, at nu, »da den ene Halvpart af Redaktionen har Eksamen baade i Religion og Dansk og derfor maa antages at have den fornødne Portion af baade Moral og stilistisk Begreb til at røgte sit Embede ret«, saa vilde Censor kunne faa Tid til overs, saa han kunde paatage sig Stillingen som Voldgiftsmand i Tilfælde af, at de to Redaktører skulde komme i Totterne paa hinanden; og han finder — hvad Censor maaske ikke vilde finde — at »dette maatte være en skønne Ordning«.

Paa Seminariet havde man imidlertid en Følelse af, at den skete Ændring ikke var i Ungdommens Favør, og Misstemningen herover kom lejlighedsvis til Orde, saaledes i en Artikel: »Mon jeg tager Fejl«. (Det ureglementsede i Ortografien bør man ikke lægge Forfatteren til Last). Efter en allegorisk Indledning om en Ven, der svigter, fordi han har faaet Storhedsnykker, — gaar Forf. mere lige paa: »Med Begærlighed har jeg grebet D., hver Gang den fløj ud over Hellas. Den var som en Ven, der bragte noget godt, nyttigt og vigtigt, og jeg tænkte, at den altid skulde være en kærkommen Gæst hos mig. Men saa fik vi en dobbelt Redaktion, og det forekom mig, at der kom en underlig Luftning udefra«. — Og saa er han nedtrykt over, at Bladet ikke har vundet noget i »Indholdets Værd«, og at den Visdom, man har spejdet efter, kun har givet sig Udtryk i »en Række Artikler om stumme Fisk, store og smaa Kameler og lignende«. Ja, det var jo en ordentlig Skylle til det nye Styre, men en Redaktør skal jo efter Erik Bøghs Recept være en forhærdet Sjæl, og det ses da heller ikke, at der fra Kolding er reageret nævneværdigt overfor Angrebet. Flertallet af Læserne, baade inden- og udenbys, har sikkert været enige i, at der var et »Mon«

*) »Paa egen Haand« — et Stilsystem, udarbejdet af Lærerne Probst, Jensen-Sinning, og Math. Christensen. J. S. J.

for meget i Overskriften, og de øvrige har snart vænnet sig til »den underlige Luftning udefra«.

I de følgende Aar blev der saa rigeligt Stof til Bladet, at man fandt det nødvendigt at foretage en Udvidelse, og man gik da i 1913 over til det nuværende anselige Format. Nogle Aar senere overtog den nystiftede Elevforening Bladet. De vigtigste Forhandlinger desangaaende fandt Sted i en sen Nattetime under Jubilæumsfesten paa Seminariet 1917. En kort Beretning derom fik jeg af Math. Christensen, da han hen paa de smaa Timer indfandt sig i vort fælles Logi i Korinth. Men de Indtryk, man modtager under saadanne Omstændigheder, egner sig ikke til at være Grundlag for et videnskabeligt Arbejde, og jeg vil derfor overlade Fremstillingen af dette Kapitel til en af dem, der modtog Indtrykkene i mere vaagen Tilstand.

Ja, saa har jeg egentlig kun tilbage at fortælle om et lumsk Attentat, der i selve Genforeningsaaret blev udøvet mod vort kære Blad. Det blev ganske vist afsløret senere, at Revolveren slet ikke var ladet, men det var der ingen der vidste i det kritiske Øjeblik, og derfor saa Situationen faretruende ud. Inden jeg fortæller nærmere om selve Udaaden, maa jeg gøre et Par Forbemærkninger. Kærligheden til D. havde i de forløbne Aar ofte givet sig Udslag i en — til Tider næsten sygelig — Ængstelse for, at dets Levetid snart skulde være til Ende. I 1909 var man klar over, at der maatte ske noget radikalt, hvis »Barnet« skulde holdes i Live, da det var meget svagt og afkræftet og »ligner nu i sit femte Aar en tidlig ældet Svækling, der ikke engang formaar ved egen Kraft at hinke den korte Vej til Gravens Rand«. I de følgende Aar kom der ogsaa jævnlig Udtryk for den Bekymring, de omhyggelige »Fædre« nærede for Barnet; og dog gik det godt i adskillige Aar, men saa kom der en alvorlig Situation, der ligesom saa meget andet i disse Aar skyldtes Krigen. Omkring 1919–20 steg Bogtrykkerpriserne med en svimlende Fart, saa Forretningsføreren (Stoklund) i Foraaret 1920 maatte fremføre nogle Betragtninger til »ubehagelig Overvejelse«, og at det var ret ubehagelige Kendsgerninger fremgaar af følgende Udklip: »Da jeg i sidste September udarbejdede Forslag til Kontingent efter Gruppedelingens Ophævelse, kostede hvert Nr. 47 Kr. Inden Jul var det steget til 81 Kr. Postpengene steg betydeligt fra Nytaar. Paa Bestyrelsesmødet i Februar, saa vi os derfor nød-

saget til at beslutte som en foreløbig Hjælp at opkræve »et 5. Kvartal«. Men siden dengang er baade Papir- og Bogtrykkerpriserne steget yderligere, saa hvert Nr. nu koster 95 Kr.« Og saa følger der Beretninger om et sær- geligt Budget med et stort Underskud. Foruden den Mulighed at søge Underskudet dækket ved frivillige Bidrag anvistes to Udveje: Enten at forøge Indtægterne ved et Annoncetillæg eller at nedbringe Udgifterne ved at gøre Bladet til et Maanedsblad.

I de følgende Nr. kom der flere Indlæg, hvori Kær- ligheden til Bladet kom stærkt til Orde, men forøvrigt samledes Interessen i disse Sommermaaneder om det forestaaende Lands-Nissumstævne, som i Begyndelsen af August skulde afholdes paa Nyborg Strand, og Sagen med Bladet blev henvist til Drøftelse der.

Saa kom Stævnet, det eneste Landsstævne der hidtil har været afholdt. Der skete saa Katastrofen, som altsaa ikke blev en Katastrophe; ganske vist var der ikke noget i Vejen med Revolverens Kaliber, og Anlæg og Aftræk var ogsaa efter de rette Forskrifter; det var, som før sagt, kun Ammunitionen, der manglede. Det vil sikkert nu være Deltagerne en Gaade, at noget saadant kunde ske; men maaske skyldtes det Manglen paa lovordnede For- hold ved Stævnets Begyndelse. Formanden var ovre paa Bornholm og ventede paa at blive gift, og den øvrige — ellers udmærkede — Ledelse ankom først nogle Timer efter den Tid, da Stævnet efter Programmet skulde tage sin Begyndelse. En af Bestyrelsen karakteriserede ved sin Ankomst Stemningen med, at de var »saa gal' al- sammel«. Denne Stemning forsvandt dog snart, da Ledel- sen tog fat, men den næste Dag, da Bladets Forhold kom til Drøftelse, maa Sindene igen have været lidt ude af Ligevægt, thi det endte med den Vedtagelse, at D. for Fremtiden skulde være Maanedsblad. Men saa kan det nok være, at de, der var blevet hjemme og havde holdt Hjernen klar, lod høre fra sig, og i de følgende Nr. af Bladet kom en Række Artikler med Titler som »I Anledning af —«, »Dæmring leve«, »Den gaar ikke« o. s. v. Det blev deri klargjort, at det, der var sket, var intet mindre end et Mord, Bladet vilde dø! Dem, der havde været med i Afgørelsen, hørte man intet fra; de sad hver i sin Krog og skammede sig. Men saa var det, at Formanden endelig afslørede, at Vaabenet, der var anvendt, var ganske ufarligt: Stævnet havde ikke nogen som helst Ret til at træffe Afgørelse i den Slags Sager.

I Følge Foreningens Lov skulde en Lovændring afgøres ved skriftlig Afstemning blandt Medlemmerne. — En saadan Afstemning blev iværksat; gennem denne blev det utvetydigt tilkendegivet, at man vilde have Bladet to Gange om Maaneden, og Redaktøren, der i to Maaneder havde rettet sig efter den ugyldige Vedtagelse, fik snart alt i den gamle Gænge.

Ja, her kan jeg slutte. Hvad der senere er passeret, er for nyt til at kunne kaldes Historie. Og forøvrigt har jeg vist allerede trukket for store Veksler paa Læsernes Taalmodighed.

Rettergang i Korinth!

Af Chr. Kjelgaard (22).

DET er næsten en Skam, at der ikke i Korinths Arkiv findes en Kriminalhistorie, hvor alle større retslige Begivenheder stod optegnede, da det jo er os alle vitterligt, at der af og til i Aarenes Løb har fundet store og haarrejsende Begivenheder Sted i denne By. Efter gentagne Opfordringer fra Redaktørens Side er jeg gaaet ind paa at nedskrive noget af det, jeg mindes om Embedsførelsen i de Aar, jeg havde Bopæl der.

Fra gammel Tid af har der, saa vidt jeg ved, været »Embedsstand« i Korinth. Hvem den første Borgmester har været, ved jeg ikke, heller ikke, hvem der først har beklædt de forskellige andre Stillinger: Kaptajn, Skarpretter, Betjent, Brandmand, Lygtetænder, Vejmand og Jordemodermand, og den gejstlige Fløj: Kardinal, Bisp, Præst og Degn. Maaske er alle Embederne heller ikke oprettet paa een Gang, men lidt efter lidt, efterhaanden som man har faaet Brug for dem.

Da jeg i 1918 kom i Forberedelsesklassen, varede det ikke længe, før jeg hørte om Embedsstandens store Bedrifter. Folk, der havde forbrudt sig imod Loven, var uden Skaansel bleven klynget op i en dertil velegnet Telefonpæl. Enkelte var bleven halshugget, og man fik saa Beskrivelsen af, hvordan Skarpretteren var kommen rullende med Kærren, hvorpaa hans forskellige Redskaber laa. Et Billede saa jeg ogsaa, hvorpaa hele Embedsstanden var. Byens Bøddel saas ogsaa med en stor og, saa vidt jeg husker, bloddryppende Økse. Forberedelsesaaret forløb forholdsvis roligt. Der skete ikke

noget særlig opsigtsvækkende. Næste Aar blev jeg udnævnt til Betjent, og det Aar var temmelig rigt paa Oplevelser af kriminel Art. Maaske var vi to Betjente for ivrige i at holde Orden. Engang husker jeg nemlig, at vi fik »Klaps«. Det var oppe paa afdøde P. Chr. Dahls Loft. Vi var en hel Mængde forsamlede. Pludselig var der en, der sagde: »Skal vi ikke tage og give Betjentene Klø?« Ideen fængede, og straks gik en halv Snes Mand løs paa os. Desværre havde vi aldrig faaet Gummiknipler udleveret, saa vi havde kun vore bare Næver at værges os med. En Tid holdt vi Stand ved hinandens Side med Ryggen mod en Dør; men Overmagten var for stor. Vi blev trukket ud paa Loftet, og nu begyndte en rasende Kamp. Nogle greb os om Armene, andre i Benene og atter andre om Halsen eller Livet. Til sidst faldt vi alle om med et Brag, som jeg tænker kunde staa Maal med det, der lød, da Bjørnen stødte Panden mod Bondens Port. Derpaa fulgte en Klagen og Skrigen uden Lige. Nogle af de nederste blev jo klemt ganske fortræffeligt. Endelig fik jeg Hovedet fri og begyndte at arbejde mig ud af Bunken. Om det var lykkedes for mig, eller om Kampen nogen Sinde havde faaet Ende, ved jeg ikke; men just paa dette Tidspunkt kom min gamle Ven, P. Chr. Dahl, og stak Hovedet op af Trappeaabningen. Tumulterne havde været ham for voldsomme; men han sagde intet, saa bare paa Begivenhederne. Efterhaanden som vi fik Øje paa ham, blev vi rolige og listede til Side. Da alt var stille, forsvandt det skæggede Ansigt igen. Kampen var endt, og vi Betjente havde ikke taget nogen Skade. Selvfølgelig indberettede vi Sagen for den høje Borgmester; men han lo bare og sagde, at det jo var en god Træning for os. Naa, han var en vis Mand, og han forstod nok, at Oprøret havde været for stort. Politiet stod magtesløst, og derfor gav han gode Miner til slet Spil.

Engang senere indløb der talrige Klager over en af Byens Borgere fra Indbyggerne i »Theben«. Sagen blev grundigt undersøgt, og det viste sig, at det var et meget alvorligt Tilfælde, grov Overtrædelse af ret og rigtigt efter den almene Forestilling. Forbryderen blev dømt til Døden ved Hængning. Dagen for Fuldbyrdselsen af Dommen blev fastsat. Handlingen skulde foregaa umiddelbart efter Spisetid om Aftenen. Om Eftermiddagen paa et afsluttet Tidspunkt stillede Skarpretteren og jeg op paa Gaden og vandrede i Procession hen til Lilleøre for at

laane Talje og Reb: »Hvad skal der nu ske»? spurgte han, da vi havde fremført vort Ærinde. Det vilde vi jo ikke forklare; men med sit sædvanlige lumske Smil overrakte han os dog de attraaede Genstande. Vi fik saa Grejerne anbragt paa Vinkeljernet, der sad som Tværstykke øverst paa Telefonpælen. Synderen skulde jo svæve frit i Luffen. Derefter prøvede Skarpreteren, der var en velsignet trind Mand og vejede mindst lige saa meget som en hel og en halv af Forbryderens Type, at klatre til Tops i Galgen for at undersøge, om Krammet nu ogsaa var til at stole paa. Prøven faldt heldigt ud, og vi skred hjemad med store Forventninger til den forestaaende Begivenhed. Aftensmaaltidet forløb som sædvanligt; men noget før Afslutningen brød »Forbryderen« op. Der var jo ingen, der vidste hvorfor, og selv om vi havde vidst det, kunde vi jo ikke have ar resteret ham ovre i Pensionatet. Han fik uhindret Lov at gaa; men bagefter viste det sig, at en Kammerat havde sladret og advaret ham, og nu havde de laaset sig inde paa hans Værelse. Nu var gode Raad dyre. Vi prøvede flere forskellige Maader, men det var ikke muligt at faa dem til at laase Døren op. Skarpreteren svor, at vi havde rejst en Stige, knust Vinduet og ført ham ud med Magt, hvis ikke Konen i Huset, hvor han boede, havde været meget syg; men nu turde vi for hendes Skyld ikke lave saa fæle Spetakler. Mens alt dette stod paa, var Gaarden bleven sort af Mennesker. Det var rygtedes op paa Seminariet, at Tovværket dinglede i Galgen, og der forestod en Hængning. Nu kunde det jo se ud, som om hele Forestillingen skulde mislykkes; men endelig var der en godhjertet Mand, der tilbød at lade sig hænge i Lovovertræderens Sted. Tilbudet blev modtaget med Jubel. Anklageskriftet blev læst op, og Dommen lød paa Hængning. Derpaa udtalte den vise Dommer, at da det endnu ikke var forbudt i Loven for Smed at rette Bager, og da vi ikke kunde faa fat paa anklagede, vilde vi tage den skikkelige E. og hænge i Stedet for ham til Skræk og Advarsel for ligesindede. Hør! Bravo! E. længe leve! Hurra! E. førtes saa hen under Galgen, og Rebet blev lagt om ham under Armene, og vi, Lovens Haandhævere stod klar til at haandhæve ham. Publikum var imidlertid, vel sagtens paa Grund af den lange Venten, blevet utaalmodigt og Folk længtes efter, at der skulde ske noget. Saa snart Dommeren gav Vinket til, at vi skulde klynge E. op sprang derfor en halv

Snes Stykker til og tog i med. Trækket blev nu alt for voldsomt. Rebet for oven brast, og Taljen, der var meget stor og nok vejede 2-3 kg, styrtede ned og ramte E. oven i Hovedet. Maalløse stirrede vi paa den stakels Mand. Vi frygtede, at han skulde falde død om, hvilket Slaget var mere end kraftigt nok til at kunne bevirke. Heldigvis viste det sig i Løbet af nogle Øjeblikke, at han ikke havde taget nogen Skade ud over en ordentlig Kugle paa Issen. Lidt efter fortrak han det af Smerte fordrejede Ansigt til et stort Smil. Alle var nu enige om, at E. havde lidt nok for sin Forseelse, og han blev derfor løsladt; men det spændende Syn, en Mand i Galgen havde man jo endnu ikke set. Taljen blev bundet op paa ny, og man greb nu Byens »Skræjersker« og med stor Varsomhed hejsedes han op. Da Folkeskaren var mættet af Synet og »Skræjersker« tilstrækkelig luftet, blev han firet ned igen og »Trage-Komedien« var forbi. Da vi gik derfra, takkede jeg Gud, at der ikke var sket en Ulykke, og det har jeg gjort mange Gange siden. Hvor havde det været frygteligt. Det kan gyse i mig endnu, naar jeg tænker derpaa.

Om Aftenen, bedst som en kvindelig Kammerat og jeg sad og læste Lektier, kom Manden, som skulde have været hængt, i Følge med Sladderhanken, ind til os. De bad mig om en Samtale under fire Øjne, skønt jeg havde to og de hver ligesaa. Naa, jeg forstod jo nok deres Mening og bad min Medarbejder om at gaa. Saa snart hun var ude af Døren begyndte »uhængte« at forklare mig, at dette her var en Fornærmelse af uhyre Dimensioner. Jeg ved forresten ikke, hvorfor de kom til mig. Det havde været bedre at gaa til Borgmesteren. Maaske var det fordi vi var Klassekammerater. De var meget opbragte, og jeg maatte fægte drabeligt med Tunge, for at holde dem fra Livet. Imidlertid hørte min før omtalte Medgrubler, at Samtalen blev noget højroset inde hos os. Hun frygtede, at de to Prygler skulde finde paa at prygle mig, og løb derfor efter Hjælp. Lidt efter kom Skarpretteren med flere, og ved fælles Anstrengelse lykkedes det os nu lidt efter lidt at faa Sindene bragt saa nogenlunde til Ro. Vi forklarede, at det hele nærmest skulde betragtes som en kammeratlig Spøg.

Ved næste Valg blev undertegnede udnævnt til Skarpretter og Kaptajn. Jeg husker ingen særlige, opsigtsvækkende Begivenheder fra det følgende Aar. Alt

gik saa nogenlunde fredeligt — maaske for fredeligt fra Øvrighedens Side. Saa vidt jeg husker, blev der nemlig engang begaaet et røverisk Overfald paa selve den op- højede Borgmester. Med en truende Bøssemunding rettet mod sig blev han nødt at udlevere Stadens Finanser.

Da Trommerne lød næste Gang, og vi atter samledes til Valg, var jeg saa heldig at blive kaaret til Stadens Overhoved. Det kunde maaske ogsaa kaldes uheldigt, for den Værdighed kostede mig nemlig 9 Kr. 40 Ø. Det var gammel Skik, at hver Vælger af den ny Borgmester skulde have en Cigar eller et Stykke Chokolade til samme Pris. Naa, hvad ofrer man ikke paa Ærens Alter? Allerede ved første Statsraad satte vi, den ny Regering, os det som Maal at styre retfærdigt og fast. Ustraffet skulde ingen Niddingsdaad øves. Vor Beslutning lykkedes over al Forventning. Betjentene var aarvaagne Mænd, der var sig deres Ansvar bevidst. Enhver Forbrydelse blev kvalt i Fødselen, og Staden gik frem i Velstand og Anseelse. Som et Eksempel paa det sidste kan anføres, at de oppe fra Seminariet tyede til Korinth, naar de havde alvorlige Ting, der skulde for Domstolen. Engang havde de saaledes en Mand B. J., som havde overtraadt de hellenske Bestemmelser om pæn Opførsel. De bad saa os idømme ham en passende Straf og bagefter fuldbyrde Dommen. Sagen fik en velvillig Modtagelse, og jeg sendte Manden en Stævning. B. J. kom ogsaa ned paa mit private Kontor til den forlangte Tid. Vi fulgtes saa ad ned paa Torvet, hvor Retten skulde sættes. Saa snart dette var sket, slog Betjentene en Klo i B. J. og saa traadte en Mand frem og oplæste Klagemaalet. Derpaa foretoges Vidneafhøringer. Sagen saa nu ret alvorlig ud, og da anklagede intet havde at fremføre til sit Forsvar, slog jeg op i Lovbogen (Holbergs Komedier samlede i et Bind, som jeg havde laant af en Kammerat i Dagens højtidelige Anledning. Det er en af de største Bøger, jeg nogensinde har set). Da jeg havde bladet noget i denne maatte Dommen jo afgøres. Anklagerne havde forlangt at faa Fyren hængt; men det turde jeg ikke gaa med til. Jeg havde fra tidligere Tider ligefrem Angst for Hængning. Da Begrundelsen var fremført, udtalte jeg da: »Thi kendes for Ret B. J. skal smøres«. Betjentene førte ham saa hen til Telefontælen og bandt ham, hvorpaa to Kunstmalere traadte frem, den ene med sort den anden med brun Skovsværte og dekorerede eller kolorerede den stakkels B. J.

over det ganske Aasyn. Da de var færdige, saa han mindst lige saa frygtindgydende ud som en Indianerhøvding i fuld Krigsmaling. B. J. maa have generet sig ved at komme op til Seminariet i slig en Tilstand, for han listede nemlig, saa snart han var løsladt, hen i en Grøft, hvor han satte sig til at bade sit forsmædede og aldeles ukendelige Ansigt.

I 1922 nedlagde jeg Mandatet, og hvordan det saa er gaaet siden med Embedsførelsen i Korinth, ved jeg ikke; men min nyvalgte Eftermand udtalte: »Min Lillefinger er tykkere end Kjelgaards Lænd«. Hvis Udviklingen er fortsat i dette Spor, maa det jo være en sand Herkules, der nu sidder i Korinths Borgmesterstol, og saa behøver man jo nok ingen Bekymringer at have for Ledelsen af den kære gamle Stad.

En Skole.

Af P. Degnbol (04)

En Skole skal være et smilende Sted
 med Bøge og Liljer, med Hygge og Fred,
 med livnende Friskhed, en herlig Idyl
 med Ro, der har Magt over Rummet og Hyl.

En Skole skal være for Barnet et Sted,
 hvor fremad det stræber og frydes derved,
 og hvor det saa vokser sin Menneskevækst,
 medens det staver paa Timernes Tekst.

En Skole skal være for Barnet et Sted,
 hvor altid det hjælpes naturligt paa Gled,
 naar Kræfterne svigter, men fremad det maa,
 – hvor ogsaa det hjælpes naturligt i Staa. . . .

Et Barn er jo kommet af Jord og af Aand,
 er Menneske helt, men skal tages ved Haand.
 En Skole skal agte paa Barnets Natur
 langt mer end paa Skikke og Planer og Ur.

En Skole skal være et Hjem Nummer to,
 et Sted, hvor der leves, og Lykken kan bo,
 – en Skole skal være en *Skole* omtrent,
 tilsammen med Hjemmet et Barns Element.

En Skole kan virke til Verdeners Gavn,
 en Skole kan bære en Verden i Favn;
 men skal der et Motto paa Huset, saa skriv,
 at Skolen for Livet maa selv være Liv!

Kærlighed.

Af Vilh. Værge.

O, Kærligheds Væld!
Du sprudlende Kilde i gudfødte Sjæl!
Du rinder ved Dag, og du rinder ved Nat,
du bryder hver Dæmning, som for dig er sat,
du driver de Hjul, som ej Trusel og Tvang
kan sætte i Gang.

O, Kærlighed *huld!*
Du ædlere er end det fineste Guld.
Du gaar gennem Sorgens og Skuffelsens Ild,
men tæres dog aldrig af Luen saa vild.
Kun Støvet, som klæbed' sig ved dig, forgaar;
men selv du bestaar.

O, Kærlighed *mild!*
Du er som den stille, den glødende Ild.
Al Kulde maa svinde, hvor du finder Rum,
den gode faar Mæle, den onde bli'r stum.
Du luer bag kærlige Blikke, du bor
bag kærlige Ord.

O, Kærlighed *sand!*

Du gaar selv i Ild for at redde en Brand;
 du standser den Sjæl, som mod Faldgruben gaar,
 for Verden du tit som en Beelzebub staar.
 Dog skal ikke Mistro, ej Ondskab saa led
 faa standset dit Fjed.

O, Kærlighed *skøn!*

Jeg herligst dig mødte i Jesus, Guds Søn;
 det Kærligheds Lyshav, som udgik fra ham,
 opslugte min Brøde og skjulte min Skam.
 Fra ham er du kommen, og sand er du kun,
 hvor han er din Grund.

O, Kærligheds Drot!

Hvad Verden mig yder, du vender til godt;
 min Livsbaad du vugger paa Miskundheds Hav,
 du tænder dit Lys ved min Vej og min Grav.
 Jeg vandrer blandt Roser, som aander det ud:
 Du elses af Gud!

Aaret, der svandt.

Af Forstander Gjelstrup.

AARETS store Begivenhed for hele den danske Seminarie-verden er *Lov om Seminarier af 15. April 1930*, der afløste den gamle Lov af 1894, og hvorved der indføres fireaarig Læreruddannelse med eet obligatorisk Sprog, en delvis Linjedeling i de to øverste Klasser og en Udvidelse af Praktikundervisningen. Loven blev vedtaget med Tilslutning af alle de fire, store Partier; den er saaledes Resultatet af et Kompromis, hvorved alle har faaet nogle, men ingen alle Ønsker opfyldt. I Virkeligheden var dette vist, som Forholdene laa, det bedste, der kunde ske; den Enighed og Samling, som herved har lagt sig for Dagen, giver Loven en betydelig Styrke og er forhaabentlig et godt Varsel for dens Fremtid.

Der er inden Grund til i denne Forbindelse at gaa nærmere ind paa Lovens Indhold. Kun et enkelt Punkt vil jeg omtale, fordi det er af overmaade stor Betydning for netop vort Seminarium. Det er Lovens Bestemmelse om Optagelsesprøven. Medens Undervisningsministerens oprindelige Forslag stillede Krav om en Optagelsesprøve paa Linje med Realeksamen, hvilket vilde betyde en to-aarig Forberedelse for Seminariet, slaar Loven fast, at Fordringerne ved Optagelsesprøven uforandret er de samme som hidtil. Herefter vil ogsaa i Fremtiden eet Aars Forberedelse være tilstrækkelig; og de mange, der i den voksne Alder faar Lyst til Lærergerningen, men hverken har Præliminær- eller nogen anden Eksamen,

har saaledes ogsaa under den nye Lov en let og farbar Vej til Seminariet. At en saadan Ordning af Optagelsesprøven i det hele og store er et betydningsfuldt Gode for et Seminarium som vort, hvis fleste Elever erfaringsmæssigt er af den nævnte Type, behøver ingen nærmere Forklaring.

Hvordan den nye Uddannelse i Enkeltheder vil blive indrettet, kan der i Øjeblikket intet siges om. Loven er ikke traadt i Kraft endnu; det sker først til 1. Juni; og det ministerielle Cirkulære, der skal danne Grundlaget for Seminariernes Arbejdsplan under den nye Lov, er ikke kommet endnu. Det afventes med Spænding; thi meget vil afhænge af, hvilke Linjer dette Cirkulære trækker op.

En vigtig Ting er Spørgsmaalet om, hvordan Loven vil indvirke paa Tilgangen til Seminarierne; men derom kan man endnu intet sige med blot nogen Sikkerhed. Den eneste Strømpil, der i Øjeblikket kan nævnes, er Seminariernes nuværende Forberedelsesklasse, der jo til Sommer vil rykke op og blive den første Klasse under den nye Lov. At dømme efter Tilgangen til denne Klasse har Loven i første Omgang ikke virket hæmmende; men man skal være varsom med at drage nogen Slutning herud fra.

Paa eet Punkt vil den nye Lov faa en meget glædelig Følge, nemlig i Retning af at afhjælpe den forhaandenværende Arbejdsløshed blandt unge Lærere. Da det sidste Hold af den gamle Uddannelse forlader Seminarierne 1933, og det første Hold af den nye Ordning ikke er færdigt før 1935, vil der i 1934 ingen blive dimitteret. Der vil da blive Brug for 5-600 ekstra af de foregaaende Aargange. Overproduktionen af Lærere vil dermed i det væsentlige være forbi; og dette vil igen medføre, at de første Aargange af den nye Uddannelse faar gode Chancer for at kunne komme i Arbejde.

* * *

Naar jeg skal fortælle om, hvad der i Aarets Løb er sket her paa Seminariet, kan det være naturligt at begynde med *Eksamenerne*. Der dimitteredes sidste Sommer 26, deraf 3 kvindelige. Udfaldet var 4 mg×; 12 mg; 10 mg?; der var ingen paa g× eller g; sligt er jo noget af et Tilfælde; men det er i hvert Fald glædeligt og ret sjældent. Første Del blev bestaaet af 26, deraf 3 kvindelige. Til Optagelse i 1. Klasse var anmeldt 38,

hvoraf optoges 33. Grunden til, at saa mange kunde optages var, at Ministeriet dispenserede fra Bestemmelsen om 28 Elever som Maksimum; Hensigten hermed var at give dem, der havde begyndt Studiet med den gamle Ordning for Øje, Lejlighed til at komme med i den sidste Klasse med 3aarig Uddannelse. Fra i Sommer vil Begrænsningen træde i Kraft igen.

Elevtallet var ved Nytaar 1931 i Seminarieklasserne 89, hvoraf 15 kvindelige, og i Forberedelsesklassen 29, hvoraf 7 kvindelige. Det bliver ialt 118, hvortil kommer enkelte, der i de nærmeste Maaneder optages i Forberedelsesklassen. Det har sin Interesse at se, hvorfra disse 118 stammer, da det giver et Billede af, hvordan det forholder sig med Seminariets Opland. Forrest staar Ringkøbing Amt med 38 og Thisted Amt med 24; i disse to Amter hører altsaa godt Halvdelen af samtlige Elever hjemme. Næst efter kommer Randers Amt med 17 og Hjørring Amt med 14, tilsammen godt en Fjerdedel af Elevtallet. Tilbage er 25, der falder spredt over det øvrige Jylland, Sønderjylland samt enkelte Øst for Lillebælt. Disse Tal er talende. De viser, at Seminariet har sit Hovedopland just der, hvor det ligger, i Limfjordsegnene med Hardsyssel i Syd og Thy i Nord. Dette er jo en meget glædelig og betydningsfuld Kendsgerning. Endvidere ses det, at der endnu er to Landsdele, der sender adskillige Elever hertil, nemlig Vendsyssel og Randers Amt med Djursland. — Ogsaa et andet Tal fortjener at nævnes, naar Talen er om, hvorfra Seminariet faar sin Tilgang. Af de 118 Elever er 11, altsaa praktisk talt 10 pCt., Børn af gamle Elever. Dette viser, at Seminariet er ude over Barnealderen, siden anden Generation er rykket saadan frem; men navnlig fortæller det noget om den Kærlighed, som tidligere Tidens Elever nærer til deres gamle Skole; de kunde jo ikke vise den paa nogen tydeligere Maade, end ved at sende os deres Børn. Den Tillid, som gennem alt dette giver sig til Kende, betyder en stor Opmuntring, men ogsaa et stort Ansvar for os, der nu staar i Gerningen her.

Iøvrigt er Aaret forløbet under et støt og roligt Arbejde, som sædvanlig oplivet af Fester, Foredrag og Møder. Herom behøver jeg ikke at fortælle nærmere i Aar; derimod maa jeg standse ved en særlig Begivenhed, til hvilken nogle af Aarets allerbedste Minder er knyttet. Det er *Flensborgturen* i Juni. Flere Gange tid-

ligere er der fra Seminariet foretaget større Fællesrejser. Den sidste var Molsturen 1925; og fire Aar forud var vi, kort efter Genforeningen, i Nordslesvig. Der havde længe været Tale om at faa en saadan Stortur foranstaltet igen. Først var der Planer fremme om en Rejse til Värmland og Oslo; der blev endog i den Anledning oprettet en Sparekasse med det træffende Navn »Sveagris«; men Sveagrisen kunde ikke redde Turen; den vilde blive for dyr og maatte opgives. Rejsehumøret var imidlertid kommet op; og Tankerne vendte sig nu fra Nord mod Syd og samlede sig om en fire Dags Tur til Mellemslesvig. Resultatet var, at fire store Biler en tidlig Sommermorgen — Onsdagen før Pinse — forlod Seminariet med 62 glade og forventningsfulde Passagerer. I Dagens Løb naaede vi over Jelling, Vejle, Christiansfeld, Hoptrup og Dybbøl frem til vort Hovedkvarter, »Hjemmet« i Flensborg, hvor vi skulde bo de følgende tre Nætter. Torsdagen anvendtes til en Heldagsudflugt til Isted, Slesvig og Dannevirke. Fredagen indledede vi med at overvære Morgensangen paa Duborgskolen — et uforglemmeligt Minde —, hvorpaa vi besaa Flensborg; om Eftermiddagen var vi i Lyksborg; og Dagen sluttede med et festligt Samvær paa »Ansgar«, hvor Pastor Noack og Inspektør Arps fra Duborgskolen talte til os, mens vi sad hyggeligt og godt bænkedede ved Kaffebordene. Lørdag Morgen foregik Opbrudet; Hjemrejsen gik over Valsbøl ud i Marsken, og først derpaa drejede vi mod Nord for over Tønder og Ribe at naa hjem. Mange gav deres Bidrag til, at Turen kunde lykkes; men en særlig Tak skylder vi vor Rejsefører Lærer Sørensen, Ø. Skole og Lærer Henriksen fra Duborgskolen, der havde gjort et stort Arbejde for at lægge Flensborgopholdet til Rette for os. Hvad disse fire Dage gav os, kan ikke maales. Det fornøjelige, indbyrdes Samvær, end mere Opholdet i det skønne Land med Dal og Bakker fagre og med den minderige Historie, og aller mest maaske Mødet med en Række af den danske Sags Arbejdere Syd for Grænsen — alt dette smeltede sammen til en Helhed, der gjorde denne Rejse til en uforglemmelig Oplevelse for os alle.

Aaret 1930 hører nu Fortiden til, og et nyt Aar med nye Opgaver og Planer er begyndt. Mange Ønsker kan da melde sig; jeg vil slutte med at nævne tre.

Først Ønsket om, at de mange Forandringer, som den nye Seminarielov vil medføre, maa blive gennem-

ført paa en for Gerningen her lykkelig Maade. Der fo-
restaar mange Overvejelser og mange vigtige Beslutnin-
ger. Undervisningen skal paa mange Punkter ændres,
og helt nye Fag som Sløjd og Sprog skal føjes ind i
Arbejdsplanen. Der skal skaffes nye Lokaler, hvad der
sikkert vil kræve Byggeri. Alt dette skal ske i Løbet af
de allernærmeste Aar, ja for en stor Del allerede i Aar.
Den nærmeste Fremtid er derfor meget betydningsfuld;
det er Linjerne for Seminariets Arbejde i forhaabentlig
mange Aar, der nu skal lægges. Hvor kan vi andet
end være optaget af Ønsket om, at det maa blive gjort
rigtigt!

Mit andet Ønske gaar ud paa, at Baandet mellem
Seminariet og dets Forældrekreds maa befæstes; det be-
tyder saa meget, at disse to Parter kender hinanden;
og Seminariet trænger til, at de Unges Forældre følger
Gerningen med Forstaaelse og Kærlighed. Ofte tænker
jeg paa, om der ikke ved Lejlighed kunde bringes et
Forældrestævne i Stand her paa Seminariet. Mon ikke
adskillige af Elevernes Forældre vilde modtage en Ind-
bydelse til at tilbringe en Sommersøndag her i Nr. Nis-
sum? Det er i Øjeblikket kun en løs Tanke, men den
var dog maaske værd at overveje.

Og saa mit tredje Ønske! Det ligger paa Linje med
det forrige og gaar ud paa, at der maa være en nøje
Forbindelse mellem de gamle Elever indbyrdes og mellem
disse og Seminariet. Naar vi læser om Nissumstævner
i de forskelligste Dele af vort Land, fra København til
Vendsyssel og fra Vendsyssel til Sønderjylland, glæder
vi os derover. Men hvad om vi næste Aar mødtes til
Stævne her paa Seminariet; det kan jo 1932 fejre sin
40 Aars Fødselsdag, saa der er en naturlig Lejlighed
til, at Børnene kommer og ønsker deres Moder til Lyk-
ke. Ved et Samarbejde mellem Stedet her og for Eks.
Elevforeningen maatte der nok kunne lægges en god
Plan; og jeg kan ikke tro andet, end at et saadant, som
jeg oftere har hørt gamle Elever fremsætte Ønsket om,
vilde vinde god Tilslutning og vilde kunne blive til me-
gen Opmuntring og Velsignelse. Derfor slutter jeg denne
lille Artikel med at sige til Aarbogens Læsere: Paa godt
Gensyn i Nr. Nissum næste Aar!

Dimittenderne 1930.

Arne Agerbo. Født i Brejning den 29. November 1907. Søn af Gdr. N. S. Agerbo, Brejning. Eksamenskarakter mg? ($130\frac{1}{3}$). Fra 1. Novbr. Hjælpe­lærer ved V. Thorup Skole. Efter 1. Febr. Vikar i Nørby pr. Lem.

Bernhardt Holm Andersen. Født i Iller pr. Ans By 15. Marts 1904. Søn af Smedemester Anders H. A. — Udlært som Smed. — Hovedkarakter ved Lærereks. mg (146). Fra 20. Okt. Lærer ved Bølling Friskole ved Skjern.

Johannes Andersen. Født i Klovborg d. 25. Juni 1903. Søn af afdøde P. Chr. A. — Eksamenskarakter mg ($142\frac{2}{3}$). Fra 1. Novbr. Vikar i Agerfeld Skole.

Lars Pedersen Andersen. Født i Taanum ved Rands d. 28. Marts 1901. Søn af Gaardejer L. A. — Eksamenskarakter mg? ($133\frac{1}{3}$). — Fra 1. Sept. Vikar i Aalbæk Skole, Thyregod.

Alfred Fredbøg. Født i Aarhus den 29. Oktober 1909. Søn af Maskinarbejder Søren Fredbøg, Aarhus. Eksamenskarakter mg (140). Lærer ved Tarm Kost- og Realskole.

Johannes Jensen Greve. Født i Ants, Grønbæk S. den 30. April 1908. Søn af Husmand N. Karl J. Greve. Ansby. Karakter ved Lærereksamen mg ($141\frac{2}{3}$). 1. Sept. — 1. November Hjælpe­lærer ved Ans Skole. Fra 1. Novb. Lærer paa Haandværkerhøjskolen i Haslev.

Svend Hansen. Født i Krogsbølle den 21. Juni 1908. Søn af Husmand Christen Hansen, Laurbjerg. Eksamenskarakter mg? ($137\frac{2}{3}$).

Johannes Bernhard Hoppe. Født i Brøndum ved Hobro den 5. Marts 1909. Søn af fhv. Købmand Chr. H. — Broder til Ejnar Hoppe (21). — Handelslærling. Eksamenskarakter mg? (131). Fra 1. Aug. Lærer ved Fastrup Børnehjem v. Viborg.

Johannes Horslund-Olsen. Født i Thyregod d. 23. Novbr. 1906. Søn af Lærer A. H.-O., Veggerslev Skole, Tornled St. — Eksamenskarakter mg? ($128\frac{2}{3}$). — Fra 12. Sept. Vikar i Rybjerg, senere Hjælpelærer i Fitting Skole pr. Vorbasse.

Thorvald Horslund-Olsen. Født den 21. Jan. 1909 i Thyregod. Søn af Lærer A. H.-O.; Broder til Johs. H.-O. (30). — Eksamenskarakter mg ($142\frac{1}{3}$). Fra 1. Sept. — 1. Novbr. »Byskov-Vikar« i Veggerslev, siden Vinterlærer ved Grindsted Kommuneskole.

Kristen Vad Jensen. Født i Hodsager den 27. Dec. 1909. Søn af Lærer S. Vad Jensen, (05) Hodsager. Eksamenskarakter mg× ($152\frac{1}{3}$). Efter Eksamen Soldat.

Anton Kristensen. Født i Hellevad, Vendsyssel, d. 8. April 1904. Søn af Husejer Chr. Christensen, Klokkerholm. Uddannet Mejerist. Hovedkarakter mg (141). Aarsvikar i Hirtshals til Sommerferien 1931.

Henry Jensenius Kristensen. Født d. 20. Maj 1909. Forældrene døde; Plejesøn af Gdr. Kr. Sørensen, Sennels. — Hovedkarakter mg? ($138\frac{1}{3}$). Vikar i Sennels fra 1. Novb.

Peter Kristen Larsen. Født i Trouslykke ved Marstal den 3. Oktober 1909. Søn af Landmand H. F. C. Larsen. — Eksamenskarakter mg× (156). — Fra 15. Aug. til 1. Okt. Lærer ved Hvidbjerg Realskole; maatte opgive p. Gr. af Sygdom.

Svend Eg Lykkegaard. Født i Vesterbølle den 21. Februar 1909. Søn af afd. Lærer J. K. Lykkegaard (02), Trolhede. Præliminæreksamen 1925. Eksamenskarakter mg× ($154\frac{2}{3}$). Vinterlærer ved Vejrup ø. Skole.

Marie Elisabeth Nielsen. Født den 4. April 1908 i Holstebro. Datter af Gdr. Eiler C. N. — Realeksamen

1924. — Eksamenskarakter mg× (158). Sygevikar ved Holstebro Skolevæsen.

Thomas Kristian Maigaard Nielsen. Født i Tvillum pr. Faarvang den 14. Marts 1907. Søn af Gdr. Just Kr. Nielsen, Handbjerg. Broder til Thejlade Nielsen (25). Eksamenskarakter mg (148 $\frac{1}{3}$). Aarsvikar i Skalstrup Skole, Nees pr. Vemb.

Ane Margrethe Pedersen. Født i Bøvling den 21. Sept. 1908. Datter af Gdr. Peder Chr. P. — Søster til Chr. Pedersen (23). — Eksamenskarakter mg? (141 $\frac{2}{3}$). — Fra 15. Okt. Vinterlærerinde i Hemmet.

Anna Kathrine Pedersen. Født den 7. Novbr. 1909 i Grønnerup pr. Farsø. Datter af Gdr. Erik Pedersen. — Eksamenskarakter mg? (126). Aarsvikar i Strandby Forskole, Farsø.

Kristian Dorf Pedersen. Født i Aalum d. 13. Jan. 1907. Søn af Gdr. Hans Pedersen, Thorup. Karakter ved Lærereksamen mg (147 $\frac{1}{3}$). Efter Eksamen Soldat.

Peder Christian Pedersen. Født i Snedsted d. 24. Februar. Søn af Skræddermester Martin P. — Realeksamen fra Hurup 1925 med mg×. — Eksamenskarakter mg (147 $\frac{2}{3}$). Fra 20. Okt. Vikar paa Hvidbjerg Realskole.

Rudolf Markus Poulsen Født i Marstal d. 29. Maj 1910. Søn af Lærer Poul Chr. Poulsen (95). Broder til Elisabeth Poulsen (27). — Realeksamen 1926. — Karakter v. Lærereksamen mg (149). Fra 12. August »Byskovs Vikar« ved Marstal Mellems og Realskole.

Anders Præsius-Madsen. Født i Barmer pr. Sebersund d. 24. Juni 1908. Søn af Smedemester Niels Madsen, Nibe. — Præliminæreksamen 1926 fra Nibe Realskole. Eksamenskarakter mg? (137 $\frac{2}{3}$). — 26. Aug. — 26. Okt. Organist v. Voxlev og Nibe Kirker; siden Hjælpelærer i Voxlev.

Jens Carl Rasmussen. Født Ølst, Randers Amt 26. Juni 1906. Søn af afdøde Landmand Sophus R. — Eksamenskarakter mg? (132). En Tid Hjælpelærer i Tolne, derefter Sekretær i K. F. U. M., Aarhus.

Magnus Gregers Rasmussen. Født i Djeld i Sevel 30, Januar 1900. Søn af Boelsmand Frederik R. — Eksamenskarakter mg ($142\frac{2}{3}$). — Fra 1. Okt. Lærer paa Skolehjemmet Landerupgaard pr. Taulov.

Ivan Viggo Rønn. Født d. 2. Sept. 1909 i Lemvig. Søn af Postpakkemester Ingvart R. — Realeksamen. — Eksamenskarakter mg ($146\frac{1}{3}$). Har haft en Del Vikararbejde.

Bagerste Række: A. Præsius-Madsen. A. Christensen. P. Chr. Pedersen. Johs. Andersen. A. S. Agerbo. H. J. Christensen. Th. Horlund-Olsen. S. E. Lykkegaard. I. V. Rønn.
 Johs. J. Greve. J. K. Rasmussen. Johs. B. Hoppe.
 Midterste Række: B. Holm Andersen. K. Vad Jensen. S. R. Hansen. Th. K. Maigaard Nielsen. Chr. Dori Pedersen. L. P. Andersen. P. K. Larsen. Frk. A. K. Pedersen. Frk. A. M.
 Pedersen. Frk. M. E. Nielsen. R. M. Poulsen. M. G. Rasmussen. A. A. Fredbøg.
 Forreste Række: Lærer Søndergaard-Jacobsen. Fru Sørensen. Lærer S. M. Sørensen. Frk. Porup. Lærer H. J. Hansen. Fru Musiklærer Møller. Musiklærer Møller. Frk. Gjelstrup.
 Forstander P. G. Gjelstrup. Cand. N. Strøm. Fru Kirkegaard. Lærer Kirkegaard. Frk. Poulsen. Johs. Horlund-Olsen.

AF AARETS DAGBOG*).

(ISÆR EFTER DÆMRING 1930).

Ansættelser.

- 05 C. O. Christensen, Kantor i Ringkøbing.
11 J. Møller Lastrup, Skoleinspektør i København.
12 Poul Moustgaard, Sognepræst i Grædstrup.
— J. Winther k. t. 1:L. i Præstkær.
15 S. R. J. Konrad k. t. 1:L. i Vindblæs.
16 Chr. E. Thomsen k. t. 1:L. i Stenstrup.
— A. Chr. Tandrup k. t. L. i Lyngby-Taarbæk.
17 Edv. Eriksen k. t. L. i Lemvig.
— Toftdahl Møller, Konsulent v. tekniske Skoler.
18 Harbo Andersen, Kantor i Odder.
— L. Kr. Jensen k. t. L. i Varde.
21 Axel Pedersen k. t. T:L. i Frederikshavn.
— Andreas Jørgensen, Sognepræst i Tostrup.
23 Niels Filipsen k. t. 1:L. i Vamdrup.
— P. Bredtoft k. t. 1:L. i Nr. Kongerslev.
— Aage Andersen k. t. E:L. i Hinding.
— Michael Lassen k. t. 1:L. i Vridsløselille.
24 Jensen Øe k. t. E:L. i Engbjerg.
— Henr. Madsen k. t. L. i Nykøbing F.
— P. Thirup k. t. 2:L. i Horne.
— Karl Larsen k. t. L. i Middelfart.
25 Th. Th. Thise k. t. 1:L. i Vesterø, Læsø.
— M. Danielsen k. t. L. v. Søndermarken, Viborg.
— O. Bjarnesen k. t. T:L. i Varde.
— Eleonora Yde k. t. Li. v. Søndermarken, Viborg.
— Otto Jensen k. t. L. i Nykøbing M.
26 Johs. Korsholm L. v. Skjern Realskole.
— Værbak k. t. 1:L. i Aalbæk.
27 Bachmann Olesen k. t. 1:L. i Rubjerg.
— Poul Nielsen k. t. E:L. i Lodskovvad-Rubjerg.
— K. Karlsmose k. t. 2:L. i Bøstrup.
— Elisabeth Bødker k. t. Li. i Sdr. Nissum.
— Knud Christensen k. t. L. i Holstebro.
— P. S. Stampe k. t. 2:Lærer i Aasted.
— A. M. Lauridsen k. t. E:L. i Trandum.
— Georg Nielsen k. t. 2:L. i Tyrstrup.
— Gunnar Madsen k. t. 1:L. i Lyngby.
— M. Ingemann k. t. E:L. i Skygge.
28 M. Fischer k. t. 2:L. i Vesterø, Læsø.
— H. Toft k. t. T:L. i Esbjerg.
— J. Baltersen k. t. 2:L. i Ørsted.
— Hilda Christensen Li. i Sjørup Friskole.

*) Gælder fra 1. Jan. til 31. December.

- Petri Holm k. t. 2:L. i Barslev.
- Ejner Sørensen k. t. 2:L. i Hjerm.
- Mariane Skadborg k. t. Li. i Rejstrup.
- Elisabeth Poulsen og
- Anker Poulsen ansat ved Fjerritslev Realskole.
- 29 Kirsten Kattenhøj k. t. Li. i Skjern.
- M. Søndberg L. paa Skjolehjemmet Landerupgaard
- Ejnar Kr. Pedersen k. t. 2:L. i Nr. Vorupør.
- Henry Krogsgaard k. t. 2:L. i Hundborg.
- 30 Johs. Hoppe L. v. Fastrup Børnehjem.
- B. Holm L. v. Bølling Friskole.
- Fredbøg L. v. Tarm Realskole.

Bryllupper.

- 06 Jacob Nielsen og Kirstine Pedersen (18. Maj).
- 16 Emil Pedersen og Frk. Birn (30. Juni).
- Katrine Bruun og Lærer Langmack (27. Decbr.)
- 19 Henrik Bruun og Theodora Bindesbøl (8. Juni).
- 20 Holm Andersen
- 21 Adolf Holmstrup
- 23 C. C. Madsen og Helga Elisabeth Christensen (5. Januar).
- J. Chr. Larsen og Mignon Poulsen (30. Decbr.)
- 24 Karl Larsen og Helga Nielsen (31. Juli).
- Henrik Madsen og Anna Andersen (19. Okt.)
- Chr. Davidsen og Esther Lausten (9. April).
- Kjærgaard Larsen og Marie Jensen (29. Novbr.)
- K. Kjeldgaard Christensen og Gunhild Bøjgaard (26. Decbr.)
- 25 M. Danielsen og Elna Christensen (25) (22. Juli)
- O. Bjarnesen og Henriette Ingversen.
- 26 Vilh. Hjorth og Ingeborg Hoffland (6. April).
- Viggo Bro og Anna Christensen (16. April).
- Kr. Madsen og Olga Tarp (8. Juni).
- 27 Hans Lilleøer og Anna Kirkegaard (10. Sept.)
- Chr. Noe og Else Gjelstrup (16. April).
- Knud Christensen og Aja Kirkegaard (17. April).
- M. Ingemann og Signe Damkjær (29. Maj).
- Gunnar Madsen og Käthe Christensen (1. Aug.)
- Anker Poulsen.
- 28 Hans Toft og Johanne Mailund Larsen (17. April)
- P. Holm og Ester Madsen (9. Juni).
- Ejner Christensen og Clara Mikkelsen (5. Aug.)

Aarskursus.

- 01 H. Humlum.
- 06 Bundgaard.
- M. F. Lange.
- 17 J. O. Vejerskov.
- 18 J. R. Andersen.
- 19 Munk.
- 20 Holm Andersen.
- K. I. Jensen.
- M. Sindbæk.
- R. P. Sørensen.

- 21 Holmstrup.
 — Anna Lauridsen.
 — A. Poulsen.
 23 Aksel Hagelskjær.
 24 J. H. Christiansen.
 — Chr. Lind.
 25 Thejlade Nielsen.
 26 Ellen Korsholm.

Eksaminer.

- 12 Poul Moustgaard, 21. Jan. cand. theol.
 17 S. A. Tordrup bestaaet Magisterkonferens.
 20 Poul Dahl Nielsen, Filosofikum, 17. Jan.
 21 Andreas Jørgensen, cand. theol. 13. Juni.
 22 Hilbert Jensen, Tillægsprøve i Tysk.
 27 Knud Karlsmose, Tillægsprøve i Tysk.

Jubilæer.

- Vilh. Væрге, 25 Aar i Svindbæk.
 02 S. M. Sørensen, 24. Januar Sølvbryllup.
 03 S. Damgaard, 25 Aars Jubilæum i Struer.
 04 L. M. Schmidt 25 Aars Jubilæum i Skanderborg.
 — C. C. Clausen og Hustru Sølvbryllup 10. Aug.

Afsked.

- 04 Math. Christensen, Afsked som Kantor.
 07 Bundgaard.
 (20) M. D. Sindbæk fra 1. Septbr.

Navneskifte.

- 09 Bjerg Jensen til Bjergved.

Døde.

- Enkefru Mariane Søgaard (30. Juni).
 — Poul Erik Nielsen (27. Maj).
 — Poul Nørgaard Nielsen (23. Maj).
 — Anna Kobberø (21. Juni).

Stævner.

- København 9. Marts. (65 Delt.)
 Vejle 28. Maj. (80 Delt.)
 Aabenraa 5. Juni. (20 Delt.)
 10erne i Skjern 5., 6. og 7. Juni (?).
 25erne i Nissum (Pinsen). (20).
 20erne i Nissum (31. Juli) (20).
 Hjerm 28. Juni (?).
 15erne i Taps (3.—5. Aug.) (20).
 Frederikshavn 26. Sept. (50).

Andet.

- Seminariets Fmd., Provst Møller tager Afsked
 som Præst 30. April.
 Pastor Krogsøe, Sekretær for Hans Tavsens Fond.

- 07 Bundgaard køber Skole.
- 12 Mikkel Jensen Fmd. for 57. Kreds.
— H. Buchhave, Lærer ved Landstormen.
- 14 Jul. Søb, Sagfører i Silkeborg.
— Michélsen, Censur i Dansk ved de ministerielle
Standpunktsprøver.
- 17 Munk Poulsen, Fmd. for 115. Kreds.
- 23 Håkansson, længere Studieophold i Tyskland.
- 30 J. C. Rasmussen, 2. Sekretær i K. F. U. M.

Bøger.

- 02 Sørensen og Hoppe: »Mod Jul 1930«.
 - 04 Math. Christensen: »Paa egen Haand«.
 - 07 Jens Abildtrup: »Iver Viftrup«.
 - — — : »Chresten Madsen«.
 - 12 Chr. Winther: »Grønland«.
-

1930